

Anghel Dumbrăveanu

Drumul crucii

Omul urca încet căznindu-se amarnic
în lungi dezordinele firii
să care singur în spinare
aripile de lemn ale osândeii

Departa Golgotha-n pustiile amiezii

Se prăbușea cu fața în țărână
și iar se ridica din gânduri
mai demn și nesfârșit de blând

Inima lui abia mai pălpâia-ntre coastele strivite

Cât poate să dureze drumul crucii
se întreba căzând întruna
printre spărturi de stânci și mărcini uscați

Privirea lui era o galeșă iertare
pentru iudeii rătăciți

Ar mai avea nevoie de un pas
oricât de greu
s-ajungă-n piscul răbdării ireale

Golgotha în urmă departe

Lungul drum al căutării

Dacă mi s-ar spune într-o zi
Că mai am dreptul la spațiu
A șase palme sau șase zile,
Aș înțelege că următorul
E spațiul nopții.
Pe cine aș aduce atunci
La cele șase praguri,
În cele șase vieți,
Pentru sărutul privirii
Înainte de liniște?
Cum s-ar uita mama la mine
Și ce mi-ar spune femeia
Cu care mă-mpărtășii din lumină?
Cum ar fi mângâierea copilului,
Ochii lui limpezi ce cântă
În tainele jocului?
Cum ar suna clopotul meu
În pieptul de frate,
Iar prietenul ce-ar putea să-mi aducă
Îmbrățișându-l pe cel ce pleacă?
Dar pământul, neliniștitul
Ce mi-a sărutat tălpile rupte
De lungul drum al căutării?
Însă începe să se-nsereze
Și, iată, noaptea-mi ajunge până la tample.

Singur

Doamne, sunt mai singur ca tine
Și mai căutat de-ntrebări fără răspuns.
În mine e pustiu și frig și n-are cine
Să mă găsească-n cerul meu nepătruns.

Nu se mai aude vântul, a murit și ultimul drum,
În vorbele mele nu mai cresc nici florile umile, de rând
Lucrurile respiră a așteptare și fum,
Tăcerea mi-a cotropit și ultimul gând.

Sunt mai singur ca tine, mai părăsit
De căutările mele de altădată
Înțelegi tu cât e de greu să știi c-ai iubit?
Înțelegi tu ce-nseamnă o sărutare nepământească de fată?

Poetul

Când toți credeau poetu-n noapte – adâncă
Și începeau să-l uite, să-l conteste,
El convorbea cu vulturii pe creste,
Tăind cu gândul visuri aspre-n stâncă.

Și anii lungi trecură fără veste.
Cei mici se-ncaieră și se mănâncă.
Uitat, neînvins el mai visează încă
În chinul și-adevărul lui Oreste.

Dar o porniră munții grei la vale
Cu vulturii născuți din tâmpla-i sură.
El tot mai stă pe piscurile goale.

Nu-l încerca nici milă și nici ură,
Doar o durere surdă-i da târcoale
Când l-aclamau cei care îl vândură.

Nici noaptea

Umblu printr-un ținut al nimănu
Și nu e niciun gând să mă deslege.
Nu știu nici încotro mă duc și nici
Dacă în toate e o margine și un rost.
Azi nu mai pot să mă întreb nimic
De parcă o lumină încreată-mi zace
Pe suprafața stinsă a unui vis de ieri.
De-ar fi un vânt acum, să treacă
Peste acest întins, necunoscut de drumuri,
De-ar fi o pasăre să taie cerul
Cu zborul ei copilăros, de-ar fi ceva
Să miște nemiscarea, să alunge
Aceste pâcle grele ce atârnă
Pe ochii mei care nu mai văd nimic în jur.

Sau glasul tău pe care-l duse râul
 Sau râsul tău cântat, de cineștiunde.
 Dar nu e nici un gând să mă deslege
 Și umblu fără rost în timpul în care nu revii
 Și nu ajung nici noaptea din urmă și nici ziua.

Compoziție

Vine un întuneric din lucruri mereu
 Vin întrebări și taine și cețuri abunde
 Ceva nedeslușit un vânt mai greu
 O apă nemărginită și stearpă de unde

Nu e nimeni cu care să-mpart
 Nedumerirea și ceasul obscur
 Până poimăine ziua de marți
 Cu presimțiri cu steag lugubru și dur

Roade ceva pe dinăuntru neauzit
 Păsările dorm îngrămădite-n balcon
 Clopotul lumii a asurzit
 Duhul plecării respiră-n vechiul palton

Cineva fuge peste râu în noaptea vecină
 Cineva moare atârnat în cuier
 Cineva spune vorbe fără lumină
 Cineva cade din calmul său cer

Până la ziuă mai e un an
 Până la tine mai e o mare
 Cui să-i vând pe-un gologan
 Steaua mea cu suflet de soare

Dezacord

Când vântul veni la mine și-mi spune
 Că-n păduri nu mai e nicio culoare,
 Că mierla-și luă cântecul și plecă peste zări,
 Când vântul veni la mine și-mi spuse
 Că nimic din ceea ce aveam în câmpii,
 Că nici orzul sălbatic în care visam,
 Că nici umbra de sălcii pe râu, nu mai sunt,
 Aș fi putut să plec cu el în exodul de iarnă,
 Să rătăcesc cu el fără drumuri, lovindu-mă
 Cu fruntea de arborii goi, să lunec bezmetic
 Pe oglinzile gheții, spunând vorbe fără-nțeleș,
 Dar atunci sosi femeia din câmp mirosind
 Lingușitor, umplându-mi odaia cu vapoase mișcări
 De graminee ameteite de soare. Și vântul
 Înțelese că destinul meu se modifică altfel.

Ca un câmp de zăpadă

Esti neașteptată ca un câmp de zăpadă
 Și umerii-ți miros a umbră de tei
 De numai palmele mele știu să te vadă

Și să-ți desfete mugurii și ochii grei,
 Numai ele-n neștire te pot chema
 Cu sfinte puteri să te aprindă
 Jos, sub ulmi pe aba,
 Îndoită-n sărut, suferindă,
 Sălbăticiune cu șolduri rotunde și clare
 Căzută-n genunchi lângă apă,
 Care mi-ai însemnat bucuria din calendare
 Cu mersul tău nevinovat de tânără față.
 Nu fugii de sub stăpânirea orei de piatră,
 De sub buzele mele însetate de cer,
 Și nu mai am cui să te las,
 Și nu mai am cui să te cer.
 Vom învia în noaptea a treia,
 Pământul ne va da căldură nouă și glas
 Prefăcându-ne în aceeași ființă după aceea.

Dafnis și Cloe

Locuia la răsărit unde dealul
 Vine cu flori de salcâm până la poartă.
 Cloe nu iubise pe nimeni și-avea buze rășfrânte.
 Locuia la Asfințit, unde lacul
 Aduce corăbii de aur și liniște.
 Cloe avea mijlocul subțire și nu iubise pe nimeni.
 Locuia în țara fluturilor unde lumina
 I se lua în mers pe călcâie.
 Cloe nu iubise pe nimeni și pulpele ei
 Erau dumnezeiești.
 Locuia într-un timp fără margini
 Pentru că nimeni nu-i văzuse trupul și visul.
 Acum locuiește în odaia-mi săracă
 Și fiece îmbrățișare ne apropie încet de sfârșit.
 Ea știe totul și e mereu mai însetată
 De-mbrățișarea mea otrăvită de dor.

Joc de amiază

O fată cu privirea foarte verde trece pe stradă
 strada se inhibă și-o cotește la stânga
 copacii pălesc de emoție și-o cotesc la dreapta
 tramvaiul își fracturează frâna și dispare pe pod
 podul uită de sine și compun genuflexiuni
 în acest timp fata se uită mirată în stânga în dreapta
 și se oprește lângă contrafortul din colț
 atunci domul cu turnuri începe să tremure
 atunci ceasul din turn își scapă orele pe trotuar
 atunci trecătorul grăbit alunecă pe coaja unei ore
 și schiază ciudat deasupra orașului
 în sfârșit fata întră-ntr-un gang să-și aranjeze părul
 strada se-ntoarce spre dreapta la traiectoria ei
 copacii se-ntorc spre stânga ocupându-și locul marcat
 tramvaiul s-upleacă să-și repare frâna stricată
 podul își regăsește temelii sa știută
 trecătorul grăbit revine sub turn
 turnul își repune orele calm în cadran
 și totul se reia de la-nceput când fata iese din gang
 cu părul adunat deasupra grumazului subțire și alb.